

bragt Enighed, men skal i det Væsentlige kun omtale dem, hvori den af mig omtalte Gruppe i Udvalget ikke har Del, og som jeg ikke kan gaa ind paa. I saa Henseende kommer jeg først til Vædringsforslagene under Nr. 5 og 7, der ere stillede af det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Veste Amts 2den Valgkreds har været Ordfører, og som gaar ud paa at indskrænke Ovelfestiden for det Mandskab, der ikke kommer tilhøjs. Det anses jeg for at være en uhenigtsmæssig Indskrænkning, som der heller ingen Grund er givet for. Der er dernæst et væsentligt Vædringsforslag, nemlig det under Nr. 12, der er stillet af et Fjertal, og som gaar ud paa, at Gjenindkaldelse af 3die Mars Mandskab skulde bortfalde. Med Hensyn til Begyndelsen af denne Gjenindkaldelse kan jeg ganske beholde mig til Lovforslagets Bemærkninger og til, hvad der er sagt af den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen), og jeg skal stærkt anbefale ikke at stemme for dette Vædringsforslag, idet jeg er sikker paa, at denne Gjenindkaldelse af Mandskabet har meget stor Betydning for dets Brugbarhed i Tilfælde af Krig. Jeg skal dernæst gaa over til de vigtigste Vædringsforslag, nemlig dem, der vedrøre § 14, som bestemmer Søudrustningernes Omfang. Det kan ikke negtes, at rigelige Ovelser paa Søen ere af aldeles overvejende Betydning for Søværnet. De ere af saa stor Vigtighed, at naar saadanne rigelige Ovelser savnes, vil, hvad der forøvrigt udgives af Penge til Søværnet, være saa godt som spildt. Dette gælder for enhver Flaade; men det gælder maaste i høiere Grad for en lille Flaade, der er situeret saaledes som vor, at den maa være beredt paa med meget kort Varjel at gaa i Kamp mod overmægtige Modstandere. I saa Tilfælde er det aldeles nødvendigt for en lille Flaade, at dens Personal er godt øvet. Søkrigshistorien frembyder mange Exempler paa, at en lille Flaade har seiret over en stor, men ikke et eneste Exempel paa, at en flertal indøvet Flaade har udrettet Noget som helst. Af disse Grunde er det allerede modstræbende, at jeg er gaaet ind paa Vædringsforslaget Nr. 15, som jo noget nedfætter Størrelsen af den Udrustning, der var forlangt i det af mig oprindeligt stillede Forslag. Naar jeg kan gaa ind derpaa, er det, fordi dette Forslag staar i en naturlig Forbindelse med andre Forslag, saasom med Forslug om at indskrænke Antallet af det Lægsrullemandskab, der aarlig skal indkaldes, fra 950 til 900 Mand; endvidere med de andre Vædringsforslag, der gaa ud paa noget at nedfætte Antallet af de faste Officerer og Underofficerer, eller naar Størrelsen af Personellet saaledes gennemgaaende indskrænkes noget, vil der bevares Harmoni i det Hele derved, at ogsaa Udrustningerne indskrænkes noget. Jeg vil forøvrigt be-

mærke, at Vædringsforslaget under Nr. 15 ikke gaar ud paa Andet end at gjentage aldeles ordret den Bestemmelse, som findes i den nuværende Søværnslov. Det giver altsaa slet ikke nogen større Udrustning, hvad Mandskabets Tal angaar, end det, der allerede var paataent for 12 Aar siden, men som paa Grund af Omstændighederne kun i de første Aar kom til Udførelse, idet man, som allerede, omtalt, senere, fordi Uddannelsesapparatet, om jeg saa maa kalde det, blev dyrere, indskrænkede Udrustningernes Størrelse. Vædringsforslaget under Nr. 15 gaar derfor slet ikke ud paa Andet end at føre Udrustningerne, hvad Personalets Størrelse angaar, tilbage til det, som allerede er givet i Loven af 24de April 1868. Vædringsforslaget under Nr. 16, som er stillet af Mindretallet under Nr. 5, maa jeg derimod paa det Bestemte udtale mig imod. Det gaar ud paa i alt Væsentligt at holde Udrustningen nede i det Omfang, som det er trykket ned til i de Aar, der fulgte efter 1868. Dette Mindretal foreslaar altsaa, at der med Hensyn til de 900 Mand Lægsrullemandskab, som det foreslaas fremtidig at indkalde, slet ikke skal foretages større Udrustninger, end der nu foretages for at øve 700 Mand. Derved er det aldeles tydeligt, at enhver Mand for Fremtiden vil blive betydelig mindre øvet end nu, saaledes at hans Ovelse altsaa vil komme ned under det Lavmaal, som Lægsrullemandskabet nu for Tiden faar. Det kan være af Interesse at se, hvorledes dette Forslag om i den Grad at nedfætte den enkelte Mand's Ovelse er motiveret. Det findes i Betænkningen Side 7, hvor det hedder: „Da den af Udvalget anbefalede, ikke uvæsentlige Forøgelse af Befalingsmandskab vil muliggøre en fyldigere Benyttelse af Tiden til Fremme af Uddannelsen end hidtil, maa man antage, at den Uddannelse, som Mandskabet derved beholder, er fuldt tilfredsstillende for dets Vedkommende.“ Denne Begrundelse er efter min Mening saa urigtig som vel mulig. Det, at der vil komme et større Antal Befalingsmænd, vil ikke paa nogen Maade kunne gjøre Ovelserne fyldigere, naar kun det samme Antal Skibe udrustes som nu. De Skibe, vi nu udsende, ere selvfølgelig fuldstændigt forsynede med Officerer og Underofficerer; der kan ikke anbringes flere paa dem, og Ovelsen tilhøjs er allerede nu saa intensiv, som den kan være, og det vil derfor ikke i saa Henseende betyde Noget, at der kommer et større Befalingsmandspersonale. Dertilmod medfører netop det, at man gaar ind paa dets Forøgelse, Nødvendigheden af at Udrustningen forøges. Det er nemlig lige saa fuldt de faste Officerer og Underofficerer, der skal øves, som Lægsrullemandskabet. Det er for en Flaade som vor, hvis Personale dannes, hvad man ved at laane et landmilitært Udtryk kunde kalde en Kadretter —